

grandiosa, se'ns mostra en tota la seva majestuositat, ni un sol núvol, un cel totalment net, mentre que els primers raigs d'un sol esplendorós impacten enlluernadorament a la glacera creant una imatge abassegadora, inabastable, inacabable. I això no és tot: el llac al peu de la muntanya, ens ofereix un reflex absolutament espaterrant, impensable, inaudit: tanta bellesa natural, multiplicada per dos... ara ja em puc morir!!

Conquerir el Diablo Mudo

Amunt, que ja són les dues de la matinada i tenim moltes hores de camí per davant. Ahir ja vam poder glimpsar la forma del Diablo Mudo, que malgrat un nom tan amenaçant, resulta a distància molt menys aterridor que la resta de pics que hem admirat: Siulá, Jerupaja, Jurau, Trapecio, Cuyoc... Tot i això sospitem que no resultarà empresa fàcil per més que el nostre guia ens hagi tranquil·litzat respecte la seva (reduïda) dificultat tècnica. Equipats amb tota la roba d'abric que hem portat, iniciem la caminada nocturna, enmig d'una nit completament estrellada, on l'ensurt més gran consisteix a trobar-se cara a cara amb la mirada d'un ruc, que de dia sembla de peluix però en plena nit resulta d'allò més inquietant.

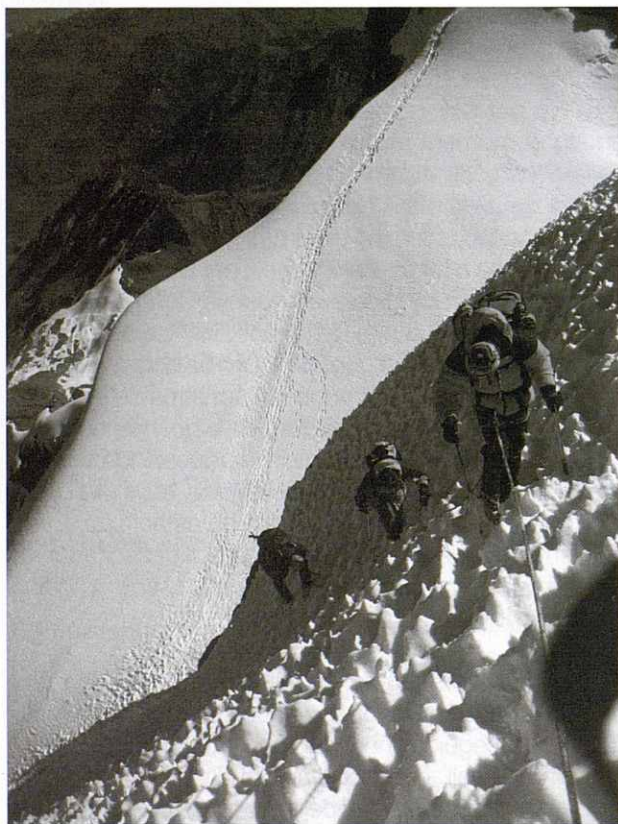
Travessem un parell de pedregars i pugem una paret de paret lliscant, que d'haver estat un pèl més dreta hauria estat una escola d'escalada d'adherència. Continuem per camins cada cop més exposats per l'alçada, tot trepitjant neu i gel ocasional en llocs on una patinada podria ser fatal. Les formes de la muntanya comencen a fer-se espectaculars i s'albira la llum del sol darrere les muntanyes de l'horitzó. Pugem i pugem, i l'avenç es va alentint a mesura que l'aire perd consistència i ens cal respirar més fons. Després de dotze dies de trekking comencem a estar avesats

a una certa manca d'oxigen, però l'exercici d'avui és més exigent en desnivell acumulat i alçada. Arribem a la zona de neus perpètuas i ens encordem: senyal que s'apropen noves dificultats. Amb grampons i piolets seguim avançant per vessants cada cop més inclinats i amb vestes que sobrepassen l'alçada del genoll. A estones ens trobem grim pant fins que cal directament clavar piolet i grampons i progressar uns metres en vertical, talment com si féssim escalada en gel. Ens anem acostant al cim... la respiració ja resulta penosa, i ens anem aturant cada pocs metres, quan la baula més feble de la cordada ja no pot seguir el ritme. Als nostres ulls comença a aparèixer el relleu de la serrallada del Huayhuash. No obstant, no tenim temps ni força per entretenir la mirada. Seguim amunt cada cop més poc a poc, desitjant que el següent ressalt de roca i neu ens porti finalment el cim, tant sols per comprovar un cop més, que espera una nova ascensió. Malgrat l'energia minvant, la màgia del moment ens té corpresos, a mesura que avancem per capricioses formes de roca nevades i deixem enrere escletxes a la muntanya per les quals es filtren vistes grandioses només per uns segons. Finalment però, distingim i assolim el punt final, l'objectiu de tants esforços: el cim del Diablo Mudo!! Des dels 5.300 metres d'alçada, gaudim d'un lloc privilegiat per admirar un entorn format per milers de pics andins, molts de nevats, molts d'altres anònims. La Cordillera Blanca, la pròpia Hauyhuash, i tantes d'altres, totes a l'abast d'una sola mirada!

La Pachamanca i la seva gent

Dotze dies de trekking són força dies de trekking. Les hores compartides van fent forat en la reserva inicial entre excursionistes vinguts de lluny i guies peruans, avesats a tractar amb una certa distància els estrangers i amb qui amb prou feines es poden comunicar si no saben castellà. Quan ja hem vist en Leo pescar truites al riu com si només calgués allargar la mà per agafar-les; quan hem ajudat en Guillermo a localitzar un ruc que s'havia escapat; quan hem compartit experiències i ens hem explicat algunes de les claus de les nostres vides respectives, comencem a sentir-nos més propers i a apreciar allò que tenim en comú independentment del lloc d'origen. I també allò que ens fa especials i diferents a cadascú. Després d'aquests dies, somriem quan sentim l'alegria natural de n'Ezequiel, el cuiner, malgrat que només xapurreja el castellà; li regalem un llibre de nusos que li ha fet gràcia provar de llegir; tenim una confiança absoluta en les capacitats d'en Guillermo, que als seus cinquanta (qui sap, costa de dir si la seva pell arrugada és testimoni de molts anys de saviesa, de les inclemències del clima d'alta muntanya, o d'ambdues coses) es lleva més d'hora que ningú i resol tots els entrebancs per assegurar-se que recomanarem el seu país als nostres amics quan tornem a casa. Ens sorprèn en Leo, potser el més tímid i reservat de tots, quan un vespre a la sobretaula ens canta una inesperada i bellíssima cançó d'amor per a una peruana; de tan aplaudir, sortim de l'estat d'hivernació en què ens té immersos aquest intens fred andí que davalla sobre les nostres tendes tan bon punt arriben les ombres.

El penúltim dia celebrem una festa gairebé de comiat: la Pachamanca. Una tradició l'origen de la qual es perd en els temps i que consisteix a sacrificar una ovella i a

Darreres dificultats abans d'arribar al cim del Diablo Mudo. Foto: M. Ocaña.